

fler ikke overholde det. Han maa bære sine Munderingsstykker; thi, naar han jevnlig flytter fra een Garnison til en anden, maa man paasee, at han ikke fører mere Tøj med sig end netop det, som hører til hans Mundering, som han skal bære paa sin Ryg, og man maa endogsaa sørge for, at hans Klædningsstykker blive sendte bort, for at han ikke skal være belæmret med dem. Under saadanne Forhold vilde de Munderingsterminer, som have været beregnede paa, at Soldaten for en stor Deel sled sine egne Klædningsstykker, ikke række til; saaledes antager jeg, at det har været Tilfældet; men, er det saaledes, maa det ogsaa komme til at aabenbare sig gjennem en Lov, hvor de Munderingsterminer blive fastsatte, som nu maa antages for nødvendige, og udover hvilke man ikke skal kunne gaae; thi ellers beroer det i en væsentlig Grad paa, om der ved een Troppes afdeling føres en strengere Deconomie og en slappere ved en anden. Jeg er i det Hele taget overbevist om, at hvad det angaaer at passe nøie paa, er der i Krigsministeriet en gennemgribende streng Forvaltning tilstede i den Retning; men det er et stort Spørgsmaal, om der ligeledes er den planmæssige Forudseenhed. Det Spørgsmaal, som her foreligger, det er, at faae vort Munderingsvæsen sat paa en reglementeret Fod igjennem Lovbestemmelser, Noget, der for Diebliffet ikke findes, fordi de Lovbestemmelser, som have været Rigsdagen meddeelte, og som findes i Archivet, og som skulle besejles, hvad jeg ogsaa troer, at den ærede Krigsminister selv vil indrømme, under de nærværende Forhold næsten ikke kunne besejles, idetmindste ikke besejles med Strengthed. Jeg har udtalt dette for at henlede Opmærksomheden paa et Fremskridt i den Henseende, som maa gøres, men som maa gøres ad den lovmæssige Vej. Det Næste vil altsaa være at tage Forholdsregler med Hensyn til hele Armeens Mundering; og hvad jeg her omtaler, gjælder egentlig den enkelte Mand's Beklædning og den Tid, hvori en saadan Klædning kan holde ud.

Krigsministeren: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Jeg kan ikke for Diebliffet give den ærede Minister Ordet, idet Afslut-

ning af Forhandlingerne er begjæret af: Gram, Meier, Schroll, Chr. Jensen, M. Hansen, J. Nielsen, Myrup, Hjort, Frølund, Jochumsen, Zahle og Johansen.

Bed den derefter stedfundne Afstemning nægtedes Afslutning af Forhandlingerne med 53 St. mod 15.

Formanden: Krigsministeren har Ordet.

Krigsministeren: Det, som var Gjenstand for de Bemærkninger, der nu bleve fremsatte af den sidste ærede Taler, er ikke undgaaet Krigsministerens Opmærksomhed, nemlig at Grundlaget for det hele Munderingsvæsen beroer paa at have faste Terminer, at man nemlig har en fast Regel for, hvorlænge et hvert Munderingsstykke skal vare; dette er Gjenstand for Krigsbestyrelsens Opmærksomhed, og en Commission er allerede nedsat i den Anledning; det har ikke kunnet ske før og har sine Vanskeligheder, saalænge Armeen er i en vis Grad af Mobilitet, og en stor Deel af den er paa Cantonnementsfod; thi de Terminer, som ere satte for Munderingsstykker, ere naturligviis beregnede paa en vis Tjenestebrug i en vis given Tid, der kun lader sig nøie bestemme, naar Armeen er paa Fredsfod; det lader sig derimod ikke bestemme, saasnart Tropperne ere paa Cantonnementsfod, hvor Tjenesten og Slidet paa Munderingerne ikke lader sig saa nøie beregne. At der nu forbruges langt flere Munderingsstykker end i ældre Tider, kommer deraf, at der i Militairstaten er indtraadt meget betydelige Forbedringer i denne Retning, som ogsaa for en Deel skyldes den ærede Rigsdagsmand, som i 1848 var Minister, nemlig at man har tilstaaet Soldaten Brugen af Munderingsstykker ogsaa udenfor Tjenesten; i ældre Tider maatte Soldaten kun bruge sine Munderingsstykker i selve Tjenesten, og udenfor Tjenesten maatte han klæde sig selv; nu derimod er der tilstaaet ham en Trøje, et Par Beenklæder og en Hue, som han kan bruge til hvilket som helst Beskæftigelse, naar han ikke er i Kongens Tjeneste; naturligviis forøger dette betydeligt Beføstningerne, og gjør at Forbruget af Munderingsstykker er langt større end før; men det er i den Grad begrundet i Nødværighed og Billighed, at den ærede Forsamling vist